

[Hasle.]

Men jeg troede, at det ærede Medlem Hr. Krag's Anstrengelser gik ud paa ved disse Konverteringer at lette Rentebyrden for Landbruget, og de Midler, der skal stilles til Raadighed for at drive 4½ pCt. Obligationer, der nu efter store Stigninger er naaet op til omkring 82, op i 100, de Midler vil ganske sikkert ingen kunne stille til Disposition for Likviditetsfonden.

Man kunde ogsaa gøre en principiel Indvending mod denne Nedsættelse. Man skaber her Mulighed for ad Lovgivningens Vej at give en varig Rentenedsættelse. Men vi har dog Lov til at haabe, at vi i Øjeblikket befinder os i en Krisesituation. Man sætter altsaa Obligationer, der i og for sig ifølge de økonomiske Forhold her i Landet ikke er 100 værd, op i 100. Men de Mennesker, der køber dem, vil, i det Øjeblik der kommer mere Gang her i Landet igen, da altsaa Rentefoden igen vil stige, udsættes for store Tab ved Anbringelsen af deres Penge i den Slags Ting.

Og nu Sparerne. Det er kedeligt, at den højtærede Finansminister befinder sig i England for Tiden, for jeg er klar over, at ellers vilde han nu have staaet her og med harmdirrende Røst værget Sparernes Interesse, naar jeg tænker paa hans Radiotale lige før Landstingsvalget, hvor han praktisk talt udtalte, at han havde næsten ingen anden Interesse end Sparernes. Det er kedeligt, at den Minister, der har udtalt sig om Ting, der skulde til Behandling i dette Ting, altid af en eller anden Grund er fraværende, naar de kommer til Behandling. Jeg behrejder naturligvis ikke Finansministeren, at han opholder sig i England, men jeg konstaterer blot det kedelige Faktum, at han ikke er til Stede her i Dag for at værne om de smaa Spareres Interesser.

De Mennesker, man her rammer, de Titusinder af Sparere ud over Landet, er i økonomisk Henseende Landets Kærnetrapper, derom kan der ingen Tvivl herske; det er disse Mennesker, der Aar for Aar forøger den danske Nationalformue. Nu nedsætter man den Opsparing, disse Mennesker præsterer. For man maa huske paa, at denne Nedsættelse rammer specielt den fremtidige Opsparing; det er den sidste Del af den Rente, man oppebærer, selvfølgelig efter at man har afholdt de Udgifter, man skal, der opspares, og det er den, man fra Regeringens og Venstres Side nu borttager.

Det bliver et Beløb paa 43 Mill. Kr. om Aaret, som man her borteliminerer. Men maa jeg spørge, hvorledes er vi stillet den Dag, da disse Restriktioner ophæves?

For det maa jo dog være disse Partiernes Mening, at vi en Gang skal ud af dette igen, at vi skal ind i normale Forhold ogsaa med Hensyn til Renten. Hvorledes vil vi da være stillet? Ja, vi vil aarlig have lagt i alt Fald 43 Mill. Kr. mindre op, vi vil altsaa have mindre Kapital, hvilket vil sige, at Reaktionen vil blive saa meget desto stærkere: mindre Kapital vil til den Tid skabe en større Rente. Men det var jo dog vist ikke det, man havde tilsigtet med nærværende Lovforslag.

Jeg stiller det altsaa saaledes op, at for en meget usikker Chance, Muligheden for Konvertering, som efter al Sandsynlighed ikke vil lykkes, gør man et Indgreb af den skadeligste og farligste Art i dansk Pengevæsen. Maa jeg her minde om, at Sparekasserne i København igennem 50 Aar har kunnet give den samme Rente paa Anfordring som i Dag, og at de i 20 Aar har kunnet lade Indlaansrenten paa Opsigelse være uændret 4 pCt. Enhver, der har Indsigt i økonomiske Forhold, vil være klar over, at en saadan Fasthed i Bankernes, og specielt altsaa her Sparekassernes, Pengepolitik er af største Betydning for et Samfund. Det er denne Rentepolitik, man nu vil gribe ind i. Der har været ført Forhandlinger med Sparekasser og Banker, og Ledelsen i disse Institutioner har strakt sig vidt, det ved enhver, men de har ikke ment at turde tage Ansvaret for den Lovbestemmelse, som dette Tings Medlemmer til Venstre mener at kunne paatage sig Ansvaret for.

Jeg siger altsaa, at for denne ganske usikre Chance ødelægger man den faste, bestemte og redelige Pengepolitik, der er ført af danske Banker og Sparekasser. Man berøver Sparerne, af hvilke langt de fleste jo ikke er Velhavere, samtidig med at man sænker Kronen, samtidig med at man skaber Inflation, samtidig med at man indfører forøget Formueskat, ½—1 pCt. af den Rente, de oppebærer.

Det er meget store Summer, man her griber ind i, af dem, som det danske Samfund raader over. For Bankernes Vedkommende er det de 2/3 af Indskyderne, der har faaet over 3½ pCt., og for Sparekassernes Vedkommende var det i hvert Fald ved Udgangen af 1931 83 pCt., der fik mere end det, der her er foreslaaet. Man vil altsaa se, at det er paa et vældigt, vidtspændende økonomisk Omraade, man med denne Lovgivning griber ind. Det er givet, at vi fra konservativ Side maa afvise en tvangsmæssig Fastsættelse af Indlaansrenten.